

README

3-4 / 2014

SISÄLLYS

3-4 / 2014

3

PARIOHJELMOINTISEIKKAILU
2014

6

YHTEISLAULUN JA
MOOC:IN AUTUUDESTA

9

TALVI

14

#TOISAALLA

16

RETROSPEKTIO:
VUOSIJUHLAT 2014

PÄÄTOIMITTAJA

Juuso Strömberg <juzmach>

TOIMITTAJAT

Kalle Viiri <EKK>

Robert Valta

Tuomas Sani <Rium>

Sami Ähl <Muerta >

Jere Toivonen <flamero>

Anniina Sallinen <Boogina>

ULKOASU JA TAITTO

Markus Auvo <Carcass>

KANNEN KUVA

morguefile.com

JULKAISIJA

TKO-äly ry

PAINOPAIKKA

Painosalama Oy
Turku

Juuso
Strömberg

Tommi
Nikkanen

PARIOHJELMOINTISEIKKAILU 2014

Kello löi kymmenen. Hetken aikaa oli hiljaista. "Toteutakaa yhteisöllinen työvuonhallintaportaali," kajautti ohjelmointitapahtumaveteraani Ville "Hallo" Knuutila kovaan ääneen Reaktorin kokoushuoneessa. Pariohjelmointikilpailu 2014 oli alkanut.

Kilpailun kaava oli sama kuin viime vuonna: Yksi tehtävä, yksi tietokone, kaksi kuuseen kurkottavaa käpistelijää kinas-telemassa näppäimistöä ja

yksi katajaan kapsahtava sovellus.

Tavoitteena oli keskittyä pariohjelmointiin, tuohon lähes buzzword-tason ohjelmointitekniikkaan, jota monet peräänkuuluttavat. Ajatuksena on, että yksi toimii "ohjaajana" tietokoneen äärellä ja ohjelmoi tavalliseen tapaan, mutta samaan aikaan selittää tekemisiään vieressä istuvalle toverilleen, joka antaa tilanteen tullessa omien näkemyksiensä kuulua. Itselleni ja pa-

rilleni lauantain kokemus oli ensimmäinen kosketus pariohjelmointiin. Pyrimme noudattamaan tekniikkaa mahdollisimman hyvin. Jo ensimmäisten koodirivien iskeytyessä ruudulle huomasimme hyötyjä. Onhan kaksi silmäparia paljon parempi löytämään virheitä kuin yksi. Sokeus omaan tekemiseen ei enää ollut niin suuri tekijä. Lisäksi huomasimme, että ongelmatilanteista selviydyimme normaalia nopeammin, kun seinän sijasta olikin toinen otsa, jota vasten iskeä.

Reaktor esiintyi taas tänäkin vuonna edukseen. Toimisto tarjosi mitä parhaimmat puitteet ohjelmoinnille ja työhön keskittymiselle. Ruoka oli hienostunutta, mutta ei monimutkikasta, varmaan juuri mitä tämä Suomen teknologiamaa ilman kärkikahinoissa vaikuttava yritys ajaa takaa. Imago maistui joka suupalassa. Myöskään juomapuolella ei ollut puutteita. Olikohan siinä ajateltu Ballmerin huippua? Suosituin nautintoaine kuitenkin oli lähes jokaisen koodarin elinehto, kahvi.

Kello löi kuusi. Kilpailu oli päättynyt ja erään ainejärjestön puheenjohtaja juoksi

käytävillä soittaen jonkinlaista vanhaa autotorvea. Tai ehkä se olikin vain ilmoitus, että ruoka oli saapunut. Ruokailun jälkeen kokoontuimme taas kokoushuoneessa, jossa kaikki parit näyttivät omat tuotosensa. Demotilaisuudessa huomasin, että joidenkin katajat olivat lähes kuusenkorkeisia; kahdeksantuntisen session aikana he olivat saaneet ällistytävän hyviä asioita aikaiseksi.

Tänä vuonna tekniikat vaihtelivat hieman viime vuodesta. Pahamaineinen Java Spring Framework oli jäänyt kokonaan pois. Googlen kehittämä frontend-sovelluskehys AngularJS taas oli kuningas. Myös LaravelPHP-sovelluksesta ja Mithriliä oltiin käytetty.

Voittajaksi selviytyi tänä vuonna parivaljakko nimeltä Sesto, joka häikäisi muita tyylikkäällä Angular-sovelluksellaan, jossa oli yllätyksiä. Palkintoseremonioiden jälkeen tapahtuman virallinen osuus oli pulkassa, mutta epäviralliset jälkifiilistelyt jatkuivat vielä toimistolla rennommissa merkeissä. Loppupeleissä tapahtuma ansaitsee pysyvän varauksen kalenterissa ensi vuosille. ■

Do you want to learn,
have fun, and create
inspired digital services?

We are recruiting.
Send us an open application to
careers@futurice.com

Aino
Haavisto

Yhteislaulun ja MOOC:in autuudesta

Olin 18 ja halusin tehdä pelin. Luin MOOC:in materiaalia niin pitkälle, että opin tekemään if-elsen ja kirjoitin 500-rivisen tekstiseikkailun käyttämättä yhtään metodia tai muita luokkia kuin pääluokkaa. Se oli hauskaa, ja päätin tehdä koko MOOC:in.

Seuraavaksi päätin tehdä käpistelystä lyhyen sivuaineen. Aika äkkiä se muuttui suunnitelmaksi tehdä pitkä sivuaine, ja sitten olikin jo maaliskuu, MOOC:ista oli kulunut vuosi, ja huomasin hakeneeni yhteislaulussa pääaineoikeutta.

Tässä välissä olin siis hakenut ja päässyt muualle yliopistoon ja vietin ensimmäistä fuksivuottani. Vaikka ruoho oli vihreää keskustakampuksella, kävin jo orientoivalla viikolla katselemassa meininkiä myös käpistelijäpuolella. Jo

ensimmäisenä päivänä menttiin baariin, mutta sitä ennen sentään leikittiin tutustumisleikkejä, ja vielä kivoja sellaisia. Meno oli jotain ihan muuta kuin keskustan loputon informaatiotulva ja lyhyet tauot itsenäiseen tutustumiseen.

Ensimmäiseltä yliopistositylyltäni mieleen jäivät erityisesti TKO-älyn fuksisitsit. Ne eivät olleet ihan ensimmäiset sitsini, mutta jäivät kyllä mieleen muita akateemisia pöytäjuhlia paremmin. Pöydissä ehdittiin istua ehkä viisi minuuttia, ennen kuin jollekin laulun pyytäjälle huudettiin - tiedätte mitä - ja äkkiä tuolilla seisoivat vaaleanpunaisissa kalsareissaan hetkeksi keskeytynyttä tarinaansa rennosti jatkava mies.

Jälkiruokaa kohti levottomaksi äityvästä meiningistä huolimatta sitsit ovat minul-

le yksi yliopistoelämän haus-
kimmista puolista. Rakastan
yhteislaulua, vaikka en osaa
laulaa, eli konsepti sopii minulle
erinomaisesti. Noilla ensimmäisillä
fuksisitseilläni mietin hetken,
miksi tavallisen epävi-
reinen sitsikuoro kuulosti erikoiselta,
mutta parin biisin jälkeen

tajusin, mistä on kyse. Teorias-
sa kyse oli sekakuorosta, mutta
omaa sukupuoltani edustavat
olivat niin pieni vähemmistö,
että laulu kuulosti mieskuorolta.
Silloin realisoitui sekä se, miten
miesvaltaiseen porukkaan olen
saapunut, että se, miten vähän
sillä yleensä on väliä. ■

★ ★ ★

SINUSSA PIILESKELLEE
Valokuvaaja

SINUSTA PYRKII ULOS
Kirjoittaja

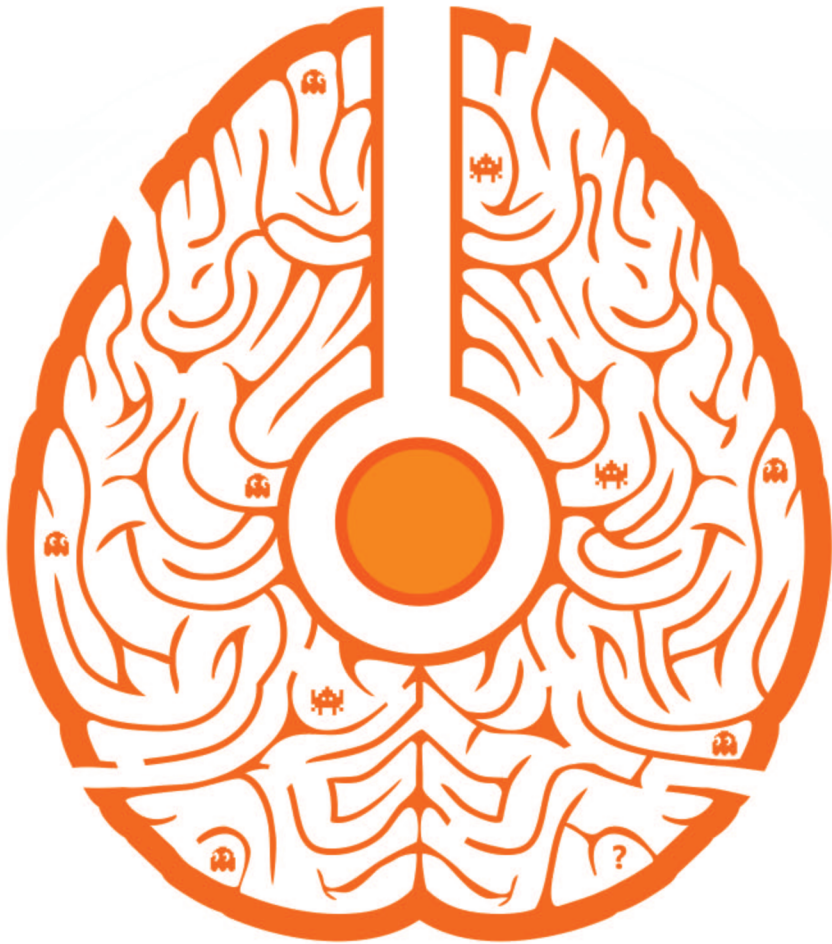
OSAAT HAISTAA KUUMIMAT
Laitosjuorut

★ ★ ★

README
OPISKELIJAJOURNALISMIN
TERÄVIN KEIHÄÄNKÄRKKI

★ ★ ★

SINULLE
VOISI OLLA PAIKKA

Oikotie IT-onneen

Olitpa sitten asiakkaan tai työntekijän roolissa, me teemme työstäsi helpompaa. Asiakastyytyväisyytemme on korkea ja meillä viihtyvät myös alan huippuosaajat. Jo yli 300 sellaista. Appelsiini on talo jossa myös viihdytään pitkään, sillä koulutamme aktiivisesti työntekijöitämme ja pidämme heistä hyvää huolta. Se on meille kunnia-asia.

Tutustu meihin tarkemmin: www.appelsiini.fi

Rehelistä Palvelua Suomesta

 APPELSIINI

Niilo
Korkiakoski

Talvi

Hän katselee lumista maisemaa ikkunansa läpi. Kaukaisuudessa näkyvät kaupungin valot. Luminen maasto saa pimeänkin yön näyttämään valoisalta kuun loistaessa pilvettömältä taivaalta. Hän ei juurikaan tunne tähtikuvioiden nimiä, mutta tunnistaa kuitenkin Otavan. Vilkaistu ranteessa olevaan kulkevaan, isältä lahjaksi saatuun kelloon kertoo sen olevan pian kaksi. Taas-kaan hän ei saa unta.

Hän pyyhkäisee peiton sivuun ja nousee istumaan rapsuttaen leukaansa ja päättää lähteä yölliselle kävelylle. Ehkä se selvittäisi hieman ajatuksia. Hän nousee, kävelee vaatekaapille ja pukee päälleen

villahousuja unohtamatta, helmikuiset yöt ovat harvoin lämpimiä. Eteisessä hän laittaa villakankaisen takin päälleen ja vetää varsikengät jalkaansa nyörittäen ne ylös asti. Päähänsä hän laittaa sinisen pipon ja käteen nahkaiset hanskat. Valmiina ulkomaailmaa varten hän ottaa eteisen pöydältä avaimet taskuunsa ja astuu ulos ovesta.

Ulkona hän laittaa kätensä takintaskuihin ja alkaa kävellä päämäärättä. Ulos talonsa pihasta kadulle ja katua pitkin kohti läheistä metsikköä. Lyhtypylväiden kellertävä valo näyttää epäluonnolliselta valkeana hohtavaan täysikuuhun verrattuna. Hän vetää syvään

henkeä ja puhaltaa ilman hitaasti ulos kuuta vasten ja katselee, kuinka huurtunut hengitys nousee kuun valaisemana yöilmoihin ja katoaa. Ketään muuta ei näy lähimaillakaan, koko naapurusto uinuu hänen matkatessaan kohti metsää. Hänen ajatuksensa harhailevat katujen valuessa hitaasti ohi. Lumi narskuu kenkien alla muistuttaen häntä erästä monen vuoden takaisesta talvesta. Ajasta, jolloin kaikki oli hyvin. Sinä talvena hän tapasi Katin ensimmäisen kerran. Tämän aamun lehteä lukiessaan hänen silmiinsä oli osunut Katin nimi ja sen vieressä ollut risti.

Metsän laidalle päästyään hän pysähtyy hetkeksi ja katselee ympärilleen. Edessä on pimeä havumetsä, jonka läpi kulkee yksi valaistu lenkkipolku. Vaikka hän on asunut jo vuosia tällä alueella, ei hän muista kulkeneensa polkua pitkin vielä kertaakaan. Takanaan hän näkee lyhtypylväiden valaistamat kadut ja yksinäisen auton, kenties joku on ajamassa yövuorosta kotiin nukkumaan. Hän kohauttaa olkiaan ja astuu polulle.

Askel kerrallaan hän kulkee eteenpäin polkua joka voi johtaa mihin vain, mutta päämäärä ei ole hänelle tärkein, ei tänään. Polun varrella ole-

vat lyhtypylväät loistavat valkeampaa, puhtaampaa valoa kuin katuja valaisevat virkaveljensä. Molemmilla puolillaan hän näkee yhdeltä puolelta valaistuja puiden runkoja, jotka heittävät pitkiä varjoja syvemmälle metsään. Jokin eläin vilistää vasemmalla valokeulan rajamailla, kenties jänis tai kettu. Hän nousee ylös loivaa ylämäkeä ja pysähtyy polun haarautuessa kahteen suuntaan. Hän kaivaa taskustaan lompakon ja ottaa sieltä esiin vanhan valokuvan. Kuvassa mies ja nainen istuvat kesäisenä iltana vierekkäin laiturilla selkä kameraan päin, katsellen järvelle käsi kädessä. Ossi oli kai ottanut tuon kuvan ja antanut sen hänelle lahjaksi vuosia sitten. Hän tuijottaa kuvaa hetken ja muistaa tuon illan kuin eilisen, vaikka siitä on kai seitsemän vuotta. Hän muistaa savun tuoksun, rannassa palavan kokon puiden hiljaisen paukkumisen ja hänen ihonsa pehmeiden. Tahattomasti hänen alahuulensa alkaa väpättää ja silmät kostuvat. Tuona nimenomaisena iltana hän oli kosinut Katia ja tämä oli suostunut. Vuosi sitten Kati oli lähtenyt työmatkalle Argentiinaan ja kadonnut jäljettömiin. Tänään hän oli saanut puhelun poliisilaitokselta – Katin ruumis

oli löydetty. Hän painaa kuvan rintaansa vasten ja vajoaa polvilleen nyyhyttäen.

Mikko nostaa olutpullon huulilleen ja ottaa kulauksen huurteisesta juomastaan. Hän on juuri tullut saunasta ja hänen iholtaan nousee höyryä kylmään helmikuiseen ilmaan. Terassilla istuessaan ja vilvoitellessaan pyyhe lantionsa ympärillä hän katselee, kuinka hento lumisade leijailee hiljalleen maahan. Hän hengittää keuhkonsa täyteen kirpeää talvi-ilmaa ja huokaisee. Suomalaisesta kulttuurista hän ei ole koskaan paljoa välittänyt, mutta saunomisesta hän ei suostu luopumaan, ei edes Yhdysvaltoihin muuton jälkeen. Isänmaallisuus ei koskaan ollut hänen aatteensa, vaikka vuoden hän aikanaan armeijassakin palveli. Maamme-laulun aikana hänkin otti hattunsa pois, mutta mitään suuria tunteita sen tai Finlandian kuuleminen ei ikinä herättänyt. Kun hänen työpaikallaan kerrottiin mahdollisuudesta muuttaa rapakon taakse Yhdysvaltain konttorin johtoon ei hän epäröinyt hetkeäkään.

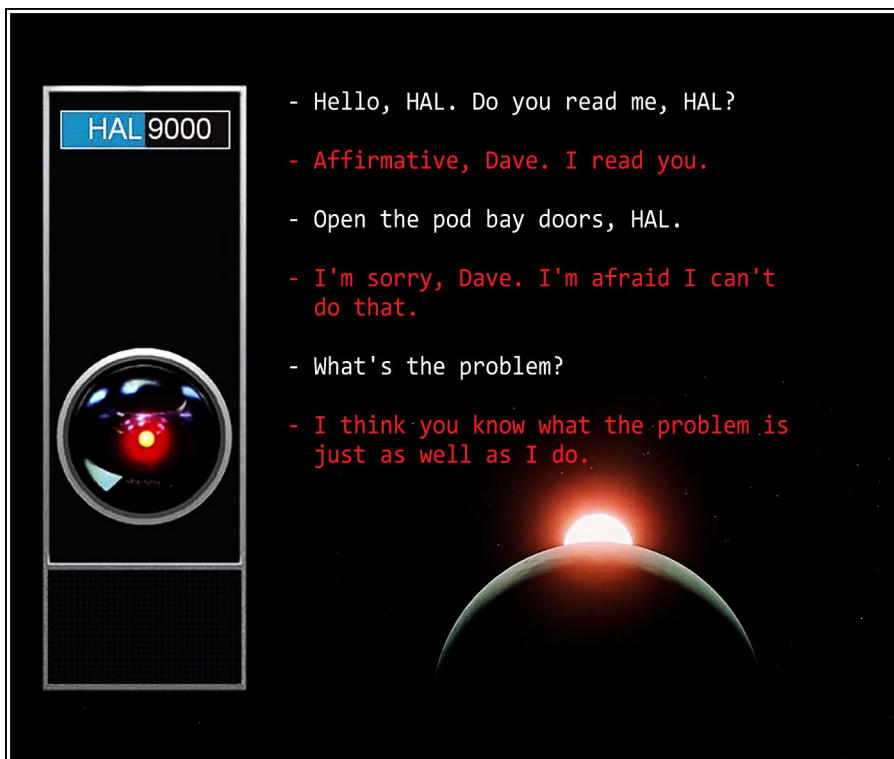
Kotitaloa Minnesotaon rakennuttaessaan hän joutui monesti selittämään pohjapiirustuksissa olevan kylpyhuoneen yhteyteen tulevan puu-

lauteisen huoneen tarkoitusta paikallisille rakennusmiehille, jotka lähinnä pyörittelivät silmiään. Talon valmistuttua hän kutsui rakentajat saunomaan kanssaan ja ääni oli muuttunut kellossa. Hymähtäen itsekseen hän nousee ylös ja kävelee takaisin sisään ja kulkee suoraan pesuhuoneeseen hörpäten taas oluestaan.

Hän heittää pyyhkeensä huoneen nurkassa olevalle jakkaralle ja avaa saunan oven. Tuttu lämpimänkosteaa ilma tervehtii häntä heti oviaukossa ja oven perässään sulkien hän istahtaa lauteille. Puukahvaisella kauhalla hän heittää kiu- lusta kiukaalle löylyä ja veden sihinä sen osuessa kiuaskiviin rauhoittaa häntä. Vanha kansa sanoo, että saunassa sielu lepää eikä Mikko ole lainkaan eri mieltä. Löyly leviää hiljalleen koko huoneeseen ja Mikko huokaisee taas syvään nojaten taaksepäin seinää vasten. Hikikarpalot kohoavat hänen otsalleen, kun keho alkaa jälleen reagoida lämpötilan nopeaan muutokseen. Toinen kauhallinen löylyä. Lisää sihinää veden höyrystyessä kuumista kivistä. Olutpullon pintaan tiivistyy pieniä vesipisaroita ja sen etiketti vettyy. Mikko ottaa taas kulauksen. Saunan seinässä on pieni ikkuna, josta hän katse-

lee pimenevään iltaan. Hänestä on hauska katsella lämpimästä saunasta ulos lumiseen ja kylmään ulkomaailmaan ja hän pohtii miten merkillistä on, että yksi seinä erottaa toisistaan noin sadalla celsiusasteella eroavat tilat. Hän vie pullon jälleen huulilleen ja nos-

taa sen pystyyn juoden pullon tyhjäksi. Mikko heittää vielä viimeisen, normaalia isomman kauhallisen löylyä ja antaa sen hyväillä nyt jo hiestä märkää ihoaan. Raukea tunne valtaa hänen mielensä ja hän sulkee hetkeksi silmänsä ja kuuntelee hiljaisuutta. ■

Monty Python

A lesson in logical thought

So why do witches burn?
- ...Cause they're made of wood...

Good. How can we tell whether she is made of wood?
- Build a bridge out of her.

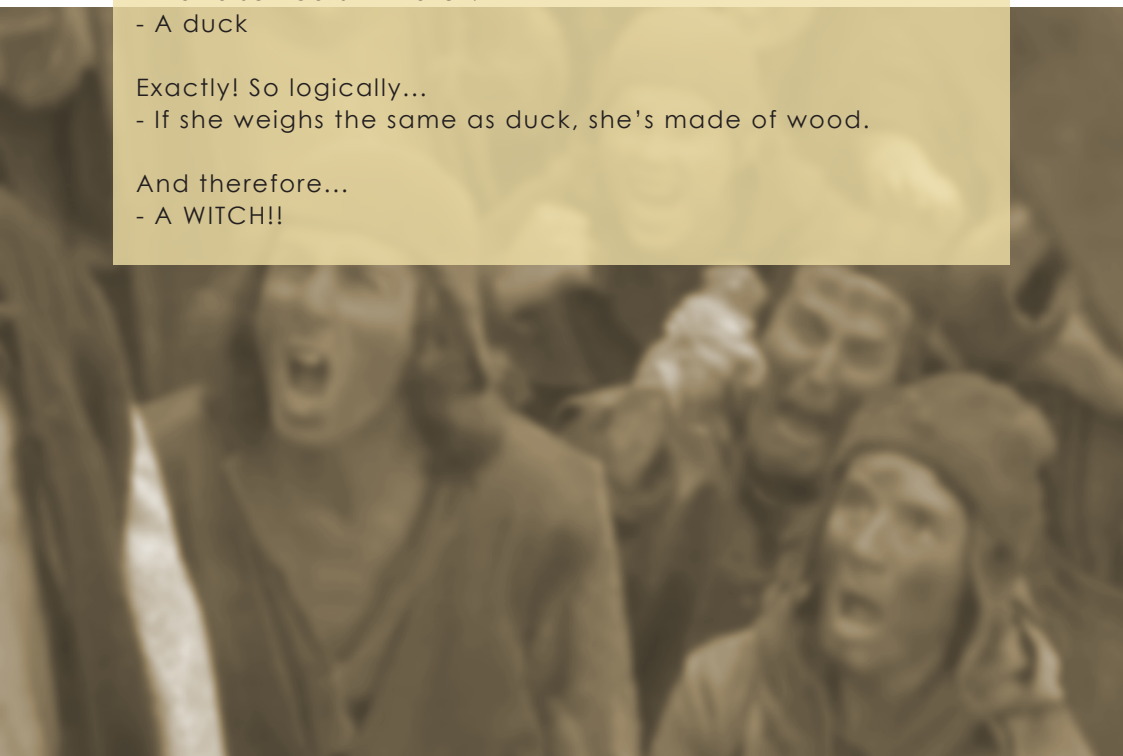
Ah, but can you not also make bridges out of stone?
- Oh yes.

Does wood sink in water?
- No. No, it floats. It floats! THROW HER INTO THE POND!

What also floats in water?
- A duck

Exactly! So logically...
- If she weighs the same as duck, she's made of wood.

And therefore...
- A WITCH!!

*Eräs
vaelteleva mieli*

#toisaalla

Hyvästit eivät kestä kauaa, vaikka olen asemalla ajoissa. Vaihdan junaa Milanossa, jatkan etelään.

Genova on yhtä sotkuinen kuin viimeksikin. Kinaan kioskinpitäjän kanssa - hän ei suostu myymään minulle luumuja yksittäin. Resuinen, tuskaisen oloinen saksalaispoika pyytää neuvoa, yrittää etsiä läntistä moottoritietä, mutta minulla ei ole tarjota hänelle kuin vettä.

Jatkan yhä etelään. Laivan mukavimmat kansipaikat vietään nopeasti. Imelä trubaduuri ja itkevä vauva pitävät meitä kaikkia hereillä vuorotellen.

Sardiniassa peseydyn taivaansinisessä järvässä. Pienet kalat pakenevat jalkojeni alta. Olen hullu suomalainen ja seison alasti polvensyvyisessä suolalammikossa. Naurattaa. Pyöräilen pitkin paahtavia maanteitä.

Pienen satamakaupungin laitamilla, kaksi hiekkarantaa ohitettuani istun kallioille ja

syön viimeiset eväni Italiasta: goji-marjoja ja palan suklaata. Auringon laskettua paikka on hiljainen ja kaunis, vain muuttamat kalastajat ovat jääneet vielä hetkeksi viereiselle kallionkielekkeelle.

Ukkoselta kuulostavat aallot saattelevat minut hitaasti uneen. Ylläni hehkuvat tähdet ja lentokoneiden vilkkuvat valot. En tarvitse herätyskelloa, sillä aamuyön kosteus hyytää ja hätistelee minut ajoissa ylös. Satamassa huumekoirat juoksevat onnellisen näköisinä pitkin parkkipaikkoja.

Tällä kertaa joudun kaivamaan passini rinkan pohjalta. Laivan baarissa kaunis tarjoilija kertoo omista ulkomaanmatkoistaan, kertoo Helsingistä, ja nauraa minun huonolle italialleni. Viereisen pöydän lapset ovat kuin kotonaan, perheitä on kaikkialla.

Kun saavumme perille, Barcelonassa on pilvistä. Kaupunki ja ihmiset ovat vieraita ja meri tuoksu huumaavalta. ■

TUXERA

Did you know that

Tuxera is one of the fastest growing high-tech companies in Finland
and has offices in the US, China, South Korea and Taiwan.

WE ARE HIRING!

Join us in developing software for the connected world!

Check out www.tuxera.com/jobs

Retrospektio
**Vuosijuhlat
2014**

Hyvää Joulua
&
Onnea Vuodelle
2015

